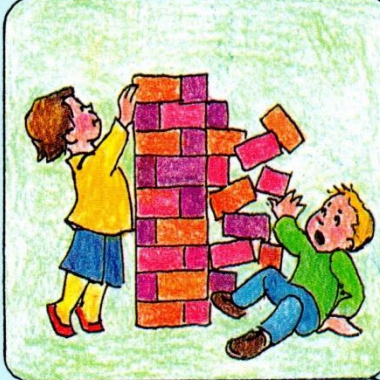
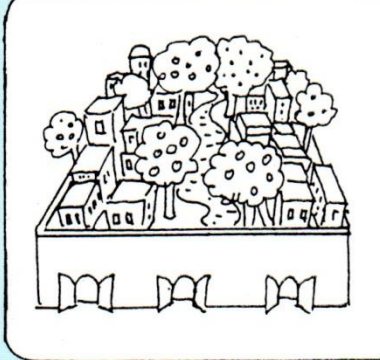

Heb je wel gehoord...

Bijbelse verhalen van alledag voor kinderen van nu
Mies Westera-Franke & Bette Westera

**Met vallen
en opstaan**
6 jaar

geschreven door:
Bette Westera
geïllustreerd door:
Loes van der Mark
uitgegeven door:
NARRATIO

Heb je wel gehoord...

Bijbelse verhalen van alledag voor kinderen van nu
Mies Westera-Franke & Bette Westera

Met vallen en opstaan
6 jaar

Geschreven door:
Bette Westera Franke
Geïllustreerd door:
Loes van der Mark
uitgegeven door:
Narratio

CIP-gegevens Koninklijke Bibliotheek, Den Haag
doelgroep: ouders, kindernevendienst, zondagsschool, basisscholen.
trefwoord: kinderbijbel oorspronkelijk

ISBN 90 5263 046 1

©1 e druk 1994 uitgeverij NARRATIO

Postbus 1006, 4200 CA Gorinchem tel. 0183-628188

Niets uit deze uitgave mag verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever:

muziek: ©Rien Westera

drukwerk: Ridderprint, Ridderkerk

omslag: Signaal, Breda

afwerking: Boekbinderij Abbringh, Groningen

Heb je wel gehoord...

Bijbels verhalen zijn verhalen die ons God en onszelf leren kennen.
Wij willen ze doorvertellen aan onze kinderen omdat we het belangrijk vinden dat ook zij God en zichzelf leren kennen.

Het geloof kunnen wij hun niet leren, dat moeten ze zelf ontdekken.
Wij kunnen hen wel helpen op hun ontdekkingsreis.
We kunnen proberen hun duidelijk te maken wat mensen die met God leven beweegt.
We kunnen hun ook helpen zich open te stellen voor de geloofs- en gevoelswaarde van de bijbel.
Dat is wat we met deze serie beogen.
(zie ook de verantwoording op pagina 164-166)

We doen dat door hun verhalen, gedichtjes, liedjes en spelletjes aan te reiken die hen heel dicht bij de bijbelse verhalen brengen. En door de bijbelse verhalen zo te vertellen, dat duidelijk wordt dat het verhalen zijn die heel dicht bij de kinderen staan. Kortom: door bijbelse verhalen te beschouwen als *verhalen van alledag voor kinderen van nu*.

Met vallen en opstaan

is van:

Een profeet van niks

Lang geleden leefde er een man die Jeremia heette. Jeremia was een profeet. Een profeet is een man of een vrouw die de oren en ogen wijd openzet voor God. Iemand die God helemaal wil leren kennen en die Gods woorden aan andere mensen doorvertelt.

Jeremia vond het helemaal niet makkelijk om een profeet te zijn. "Hoe kan ik nu aan andere mensen laten zien wie God is als ik het zelf nog niet weet?" zei hij vaak bij zichzelf. Want steeds als hij dacht dat hij God een beetje kende gebeurde er weer iets dat al zijn ideeën op z'n kop zette. "Ik wist het wel," zuchtte hij dan. "Ik ben een profeet van niks. Ik snap niet wat God met mij voor heeft. God kan maar beter een ander kiezen als profeet."

Op een dag liep Jeremia door de stad. De mensen op straat keken somber voor zich uit. Ze maakten zich zorgen. Over het brood dat duur was. Over hun huizen die slecht waren. Over de oorlog, die elk moment kon oplaaien. Ze zagen Jeremia niet. En Jeremia wist niets te zeggen dat hen op kon beuren. Daarom begon hij weer te mopperen op zichzelf. En op God. Hij zei: "Waarom moet je toch altijd mij hebben, God? Je hoort toch dat ik niks weet te zeggen? Er zijn toch genoeg anderen? Mensen die veel mooier praten en veel beter geloven dan ik. Waarom kies je hen niet als profeet? Naar hen luisteren de mensen wel."

Jeremia bleef staan. Hoorde hij God antwoord geven? Nee, natuurlijk niet. Hij was immers een profeet van niks. Hij liep door en kwam bij de werkplaats van de pottenbakker. De pottenbakker was juist aan het werk op zijn draaischijf. Terwijl zijn voet trapte vormde zijn handen een vaas. Jeremia vergat zijn slechte bui en bleef kijken naar de handen van de pottenbakker. De vaas werd groter en mooier en toe ie klaar was nam de pottenbakker hem van de schijf en bekeek hem van alle kanten. Toen schudde hij zijn hoofd, duwde de vaas in elkaar en begon opnieuw. Jeremia keek hem verbaasd aan en riep: "Wat zonde, het was zo'n mooie vaas!" De pottenbakker haalde zijn schouders op. "Ach, wat is mooi," zei hij. "Ik kan niet tegen dingen waar iets mee mis is. Weg ermee, roep ik dan. Ongeruimd staat netjes. Nee, ik ben niet gauw tevreden." Jeremia keek de pottenbakker aan. Hij zag er inderdaad niet erg tevreden uit. "Volgende keer beter dan maar," zei hij. "Wie zal het zeggen," antwoordde de pottenbakker zonder van zijn werk op te kijken.

Toen Jeremia thuiskwam zag hij nog steeds de handen van de pottenbakker voor zich. Met zorg en aandacht draaiden ze uit klei een vaas, namen hem van de schijf, keerden hem om en om, duwden hem in elkaar en begonnen van voren af aan. 'Stel je voor,' dacht Jeremia opeens, "dat God zo was als die pottenbakker. Stel je voor dat God er niet tegen kon als ergens iets mis mee was. Dan zou alle mensen die hij gemaakt had weer in elkaar moeten stampen. Want geen mens is volmaakt. Aan iedereen is wel iets te verbeteren." En hij ging weer naar buiten, de straat op. Hij liep met grote passen en hij zwaaide met zijn armen. "Nee," riep hij luid, "God is niet zoals die pottenbakker. God stampt zijn werk niet zomaar in elkaar. God maakt af wat zijn handen begonnen zijn. Wij mensen zijn niet volmaakt. Dat heeft God heus wel in de gaten. Maar het geeft niet. God neemt ons zoals we zijn. Zoals we zijn zijn we goed genoeg voor God. Is dat niet prachtig?!"

De mensen op straat bleven staan om naar Jeremia te luisteren "Geloof je dat echt?" vroegen ze. "Of zeg je dat alleen maar om ons blij te maken en op te beuren?" Jeremia schudde heftig zijn hoofd. "Nee," zei hij. "Als ik dat deed zou ik een mooi-prater zijn. Iemand die mensen blij maakt met een dode mus. Ik ben misschien niet zo'n geweldige profeet, maar ik geloof in wat is zeg. En ik geloof dat God dat genoeg vindt."

"Die Jeremia is echt een profeet van niks," zeiden de mensen tegen elkaar toen ze naar huis liepen. "Hij moet ons leren in God te geloven, maar wat doet hij: hij vertelt ons dat God in ons gelooft. Begrijp je dat nou?" Nee, niemand begreep dat. Maar de mensen praatten nog vaak over Jeremia en over wat hij nu precies bedoelde. En misschien was dat wel genoeg...

Naar Jeremia 18 vers 1 tot 11

*Lieve God,
Ik geloof dat jij bestaat,
ook al kan ik je niet zien.
Ook al houd je je soms voor mij verborgen.
Maar hoe zit het met jou?
Geloof jij eigenlijk wel in mij?
Besta ik voor jou?
Ook al laat ik me soms niet zien?
Ook al houd ik mij soms voor jou verborgen
en wil ik niets van je weten?*

Teken hier een vaas. Een heel bijzondere vaas, met versiersels en mooie kleuren. Zo een als van de pottenbakker uit het verhaal.

Is de vaas goed gelukt? Of zou je hem het liefst uitgummen en overnieuw beginnen? Niet doen hoor! Zoals de vaas nu is, zo mag ie blijven. En dat ene foute lijntje of dat ene lelijke kleurtje mag ook blijven. Misschien is dat nu net het bijzondere van jouw vaas!

Jij, God die alle namen kent

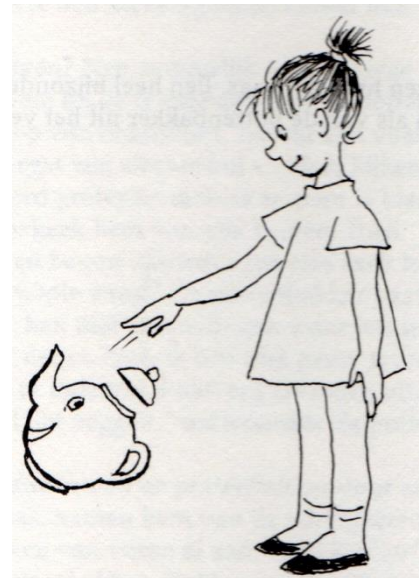
Jij God die al- le na- men kent van men- sen- kind' ren groot en klein— . Jij

6
hebt jouw naam aan ons ver- bon- den: Ik ben zo- als Ik ben. Ik zal er voor je zijn

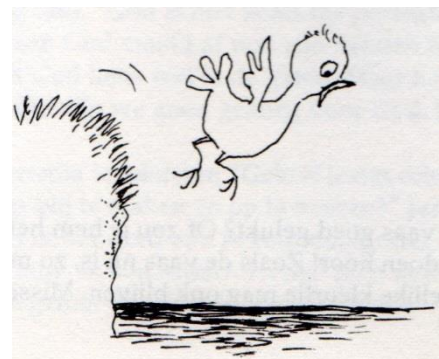

Zonde!

Er was eens een theepot van echt porselein,
die wilde veel liever een stuitbal zijn.
Hij vroeg aan Sofietje: wil jij met mij ballen?
Okee, zei Sofie en toen liet ze hem vallen.
Hij stuitte niet, dat was pech.
Zonde zeg!

Er was eens een kuiken dat liever wou kwaken
en zwemmen en kikkerse sprongetjes maken.
Het haalde diep adem en sprong in de sloot.
Het spartelde even en toen was het dood.
Dat was geen geweldig idee.
Zonde hé.

om door te gaan

1

Er was een een staartklok, zo'n statige oude,
waar deftige oma's ontzettend van houden.
Hij stond in de kamer en tikte de tijd,
minuut na minuut tot in eeuwigheid.
Hij tikte en tikte maar door.
Prachtig hoor!

Maar eens op een dag ging dat tikken vervelen.
Het leek hem veel leuker om lekker te spelen.
Het leek hem veel leuker om speelgoed te zijn.
Niet stemmig en statig, maar kleurig en klein.
Ja speelgoed te zijn was geluk.
Kon niet stuk!

Toen riep hij: kom kinderen, klim in mijn slinger
of peuter mijn wijzers eraf met je vinger.
Besmeur me met velpen en kleurige klei.
Of speel van de wolf en de geitjes in mij.
De eeuwigheid duurt mij te lang.
Ga je gang!

In twintig minuten – en dat is niet veel –
was niets van die statige staartklok meer heel.
Hij kon niet meer dicht en hij kon niet meer open,
hij kon niet meer staan en hij kon niet meer lopen,
hij kon nooit meer opgewonden.
Eeuwig zonde!

